

— Διὰ ποῖον λοιπόν; διὰ τὸν Μισό; εἶπε γελῶν.

Ἡ Ἀγνή ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι ὄχι, ἀπήντησεν.

— Ἴσως διὰ τοὺς ὠραίους κυρίους τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς.

— Αὐτοὶ δὲν συλλογίζονται μίαν πωχὴν ὡς ἐμέ.

— Ποῖος εἰξεύρει; Πολὺ τριγυρίζουν ἀπ' ἐδῶ.

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπε;

— Μήπως νομίζεις ὅτι εἶμαι τυφλός;

— Ἀ;

— Τώρα ἀπήντησα ἓνα ποῦ ἔφευγε. Τὸν εἶδες;

— Ἐγὼ! εἶπεν ἡ Ἀγνή ταραχθεῖσα. Νομίζω, ναί, τὸν εἶδα εἰς τὴν πλατεῖαν ἐσχεδιάζεν.

— Ἐφίππος;

— Ναί.

— Θὰ ἦτο δύσκολον, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος.

— ὦ! αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοί; Εἶναι βεβαίως συνειθισμένοι.

— Λοιπὸν ἦτο στρατιωτικός;

— Νομίζω.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ἐγὼ; ὄχι. Καθόλου· τί ιδέα! Ποῦ νὰ τον γνωρίσω;

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος ἀσπαζόμενος αὐτήν. Ἄς τὰ ἀφήσωμεν αὐτά.

Ἐξερχόμενος ἔρριψε διαπεραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἀγνῆς, ἥτις κατεβίβαζε τὴν κεφαλὴν ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς.

— Δυστυχησμένη ἀδελφή! ἐψιθύρισεν ἀπερχόμενος, ψεύδεται. Εἶναι σπουδαῖον τὸ πρᾶγμα. Εἶναι τόσον ἀθῶα καὶ εἰλικρινής!... Ὁὰ προσέξω.

ΚΘ'

Ὁ πύργος τοῦ Ἐλδέν.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν· ἡ κυρὰ Ζακοῦ ἡγάπα καὶ περιποιεῖτο τὴν θελκτικὴν αὐτῆς ξένην. Ἡ μικρὰ Νιὸτ Κουσὰκ ἦτο ἔτοιμος νὰ υποστῇ πᾶσαν θυσίαν χάριν τῆς κρεολῆς. Βεβαίως ἡ πολυτέλεια τοῦ ξενοδοχείου ἦν ἀτελεστάτη, διατελοῦσα ὅμως μεταξὺ τόσῳ φιλίων προσώπων ἡ Ζουάννα ἀφίετο εἰς τὴν τύχην, ἀναμένουσα τὴν ἐκτύλιξιν τῶν γεγονότων καὶ ἀτενίζουσα πάντοτε πρὸς τὸν πύργον τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς, τοῦ ὁποῦ ἐβλεπε τὰ παράθυρα καὶ τὰς στέγας ἀπὸ τοῦ δωματίου τῆς.

Ἐκ Παοισίων ἀπέστειλαν αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κόμητος, ἣν μόλις ἀδιαφύρως ἀνέγνωσε, γνωρίζουσα ἤδη καλῶς ὅτι αἱ τρυφεραὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς φράσεις ἐνεῖχον δηλητήριον.

Εἶχεν ὑποστῇ παράδοξον μετατροπὴν ἡ ἀφοσιωμένη ἐκείνη ψυχὴ, ἥς οὐδὲν ἤθελε μεταβάλλει τὴν πίστιν, οὐδ' ἡ πενία, οὐδὲ ἐλαφρά τινα πταίσματα ἴσως τοῦ ἐραστοῦ τῆς. Ἀλλ' ἡ ταπεινότης τῆς ἀπάτης τοῦ κόμητος διήγειρε τὴν ἀγανά-

κτησιν αὐτῆς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐθεώρει ἤδη αὐτὸν ὡς ξένον, εἶχε δὲ περιέλθει εἰς τοσαύτην ἀδιαφορίαν ὥστε οὐδεμίαν προσπάθειαν τοῦ δ' Ἀμβαρὲς ἠδύνατο νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς τὴν προτέραν ἀφοσίωσιν.

Κατετρύχετο ἄλλως τε ἡδὴ ὑπὸ μερμῶν ἄλλων ἀπασχολουσῶν αὐτήν.

Ὁ πολυμήχανος Λεσιγιδὺ δὲν ἐγκατέλειψε τὰ ἴχνη, ἅτινα ἡ τύχη προσέφερεν αὐτῷ.

Μετέβαινε συχνάκις εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς κυρὰ Νικὸλ ὑπὸ τὴν πρόφασιν πολλῶν ὑποθέσεων, ἃς εἶχε κατὰ τὴν περιουσίαν ἐκείνην.

Οὐδέποτε ἄλλοτε τὸ Ἐλδέν εἶδε συγχρότερον τὴν πανοῦργον αὐτοῦ φυσιογνομίαν· οὐδέποτε ἄλλοτε οἱ σταῦλοι τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου εἶχον τιμηθῇ διὰ τόσῳ συχνῶν ἐπισκέψεων τῆς ἀμάξης καὶ τοῦ ἵππου του.

Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀπέκτησε τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κρεολῆς. Διήλθεν ὥρας μακρὰς πλησίον αὐτῆς παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ μαγειρείου καὶ ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῆς κάλλιον καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ὡς καὶ τὴν ἱστορίαν τῶν συγγενῶν τῆς καὶ τῆς συγγενείας μετὰ τῆς οἰκογενείας δὲ Φοντερόζ.

Ἡ Ζουάννα τῷ ἐξεμυστηρεῦθαι μέρος τῶν μυστικῶν τῆς ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει ὅτι θὰ ἐσιώπα. Τὴν ὑπόσχεσιν του ταύτην ὁ Λεσιγιδὺ δὲν ἤθελε ν' ἀθετήσῃ, πλὴν ἡ ἀποκάλυψις τῶν μυστικῶν τῆς νεάνιδος ἐξυπηρετεῖ τοὺς μακιαβελικούς σκοπούς του.

Ὁ κύρ Λεσιγιδὺ ἦν φίλος ἐκ τύχης διὰ τὴν Ζουάνναν. Αὕτη ἐνδιεφέρετο δι' ὅσα ἐκεῖνος τῇ ἀφηγεῖτο, διότι ἔρριπτον φῶς ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ πατρὸς τῆς καὶ ἐπὶ τῆς καταγωγῆς τῆς.

Χωρὶς νὰ ὀνομάζῃ αὐτῇ ἐκεῖνους, οὓς ὑπώπτευεν ὡς ἐνόχους διὰ τὸν φόνον, τῇ ἔδιδε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὐρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη των καὶ ὅτι δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ τῇ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα λεπτομερῶς.

Πρὸ πάντων ὅμως ὁ Κλαύδιος Κερανδὰλ καθίστα τὴν εἰς Ἐλδέν διαμονὴν τῆς καὶ ἐγλύκαινε τὰς πολλὰς αὐτῆς θλίψεις.

Ὁ νεανίας προφασιζόμενος ὅτι ὁ εἰς Λοριὲν πλούσιος ἀσθενὴς του ἔχει ἀνάγκην συχνῶν ἐπισκέψεων, διήρχετο σχεδὸν καθ' ἑκάστην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Στρατάρχου, ἔθθα ἡ κυρὰ Ζακοῦ περιποιεῖτο αὐτόν.

— Τὸν εἶδα μικρούτσικο, ἐπανελάμβανε πολλάκις τῇ Ζουάννᾳ. Λαμπρὸς νέος!

Ὁ Κλαύδιος μυρίας ἐπεδαψίλευε περιποιήσεις τῇ συνοδοιπόρῳ του.

Ἐζῶν ὁμοῦ, ὡς εἰ ἦσαν ἀδελφός καὶ ἀδελφή.

Περιήρχοντο ὁμοῦ τὰ περίχωρα τοῦ Ἐλδέν.

Ἡμέραν τινα μάλιστα ἡ Ζουάννα ἔστερξε νὰ τον συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ Λοριάν.

— Εἶσθε μελαγχολικὴ, τῇ ἔλεγε, πρέπει νὰ διασκεδάζητε!

Χάρις εἰς αὐτὸν ἐκείνη ἐγνώριζεν τὰ εἰς Σαῖν-Ζιλδὰς συμβαίνοντα.

Ὁ Σακορράφας μετέβαινε σχεδὸν καθ'

ἐσπέραν εἰς Πενοὲ καὶ διηγείτο τὰς διὰ τὸν γάμον προετοιμασίας, περὶ οὗ πάντες ἦσαν βέβαιοι.

Ἐκ τῶν Κερανδὰλ, μόνος ὁ Κορεντίνος ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὁσάκις ὁ φύλαξ ἀνῆγγελε τὴν προσεχῆ τῶν γάμων τέλει.

Ὁ Κλαύδιος ἡγνῶει τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ζουάννας εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δεξιότητος ἐκείνη τῷ ἀπέσπα πάσας τὰς λεπτομερείας, ἃς οὗτος οὐδεμίαν εἶχεν ἀφορμὴν νὰ τῇ ἀποκρύψῃ.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Σκότος πυκνὸν διεδέξατο τὴν ἀκαριαίαν ἐκείνην λάμψιν... καὶ ἐν τῷ σκότει ἡκούσθη κρότος σωματῶν πεσόντων καὶ κυλιόμενων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... καὶ στοναχή... Δευτέρα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν γαλῆραν... καὶ... φρικῶδες θέαμα!..

Ὁ Γορέλλος, μετὰ φοβερᾶς ἀγωνίας, ἔχων τὰ γόνατα ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ σικελοῦ ναυάρχου, ἔσφιγγε διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὸν λαϊμόν του, ἐνῶ διὰ τοῦ ἑγχειριδίου, ὅπερ ἔφερεν ἐν τῇ δεξιᾷ, διέσχισε τὸ στήθος του πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας...

Ἐπανῆλθε τὸ σκότος... Ψιθύρος τις ἡκούσθη ἐν τῇ γαλῆρᾳ... καὶ ἕκαστος συνωθεῖτο τρέμων πρὸς τὸν πλησίον του... Νέα ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸ μέρος ἐκεῖνο...

Ὁ Γορέλλος, ἀνοίξας τὸ στήθος τοῦ ναυάρχου, εἶχεν ἀποσπάσῃ τὴν καρδίαν του καὶ μετὰ διαβολικῆς ἀγαλλιάσεως ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του... ἵνα τὴν ἀσπασθῇ ἡ ἵνα τὴν καταβροχθίσῃ;

Οἱ ἔντρομοι θεαταὶ ἔρρηξαν ὀξυτάτην κραυγὴν, καὶ τὰ σκότη ἐπελθόντα αὐθις ἐκάλυψαν τὸ κακούργημα. Ἴσως ὁ Αἰώνιος, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑποφέρῃ, ἐξηκόντισε τὸν κεραυνὸν τῆς ὀργῆς του κατὰ τοῦ καθημαγμένου ἐκεῖνου πλοίου.

Ὅστις δὲν εἶδεν, ὡς ἡμεῖς, τὸν κεραυνὸν πλησίον αὐτοῦ κερηγνύμενον, ἃς διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Ὅσον θερμὴν καὶ ἂν ἔχη τὴν φαντασίαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ τρόμου ὁ ἰδὼν αὐτὸν ἃς ἀναμνηθῇ τί ἡσθάνθη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὕτη μᾶλλον, ἢ οἱ λόγοι ἡμῶν, ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ αὐτῷ πόσον φρικώδης ἦτο ἡ σκηνή, ἣν ἱστοροῦμεν...

Ὁ κεραυνὸς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, οὗ μέρος ἔκαυσε, καὶ μέρος συνέτριψεν. Εἴτα διακλαδωθείς εἰς μυρίας φλογεράς γλώσσας, ἐχύθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅπερ

πρὸς στιγμὴν ἐφάνη κατακλυσθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός.

Προχωρήσας διηρέθη εἰς μυρίους σπινθήρας, οἵτινες, εὐρόντες πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν των τὰ τῆς γαλέρας πλευρά, διέσχισαν αὐτὰ καὶ ἀφίσαν ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὰ τετραγυμένα ὕδατα...

Οὐδεὶς τῶν θνητῶν θὰ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ εἰς τὴν πνιγρὰν ὁσμὴν καὶ τὸν σπαρακτικὸν κρότον... Ἄς φαντασθῇ δ' ἕκαστος τί θὰ ἐγένετο, ἂν εἰς ταῦτα προσετίθετο καὶ ἡ φλόξ, ἡ κατακαίουσα τὴν τε κόμην καὶ τὰς σάρκας, καὶ ἀποτυφλοῦσα.

Γάλλοι καὶ Σικελοὶ, ἔπεσαν οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ἀναίσθητοι.

Τὸ τέλος τοῦ Γορέλλου ὑπῆρξεν οἰκτρότατον. Τὸ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ θρασυθὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ, καταπεσόν, ἐπληξεν αὐτὸν εἰς τὰ νῶτα, θαῦσαν τὴν σπονδυλικὴν αὐτοῦ στήλην. Ὁ Γορέλλος, θέλων ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ἀγωνίας ἐκείνης, ἔτεινε τὰς χεῖρας ζητῶν νὰ συλλάβῃ τι καὶ ἐπ' αὐτοῦ στηριχθεὶς νὰ ἐγερθῇ... ἄλλὰ μάρτην ἔσχιζε τοὺς δακτύλους του, ξέων τὸ κατὰστρομα...

Ἐπὶ τῶν σανίδων ἔμενον ἀποτυπωμένα τὰ αἱματηρὰ ἴχνη τῆς ἀπληγισμένης ἀδυναμίας... Ὁμοιάζε πρὸς ὄφιν, ὅστις ἔχων συντετριμμένην τὴν ράχιν, κινεῖ σπασμωδικῶς τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματός του, ἐνῶ τὸ κάτω, νεκρὸν ἤδη, μένει ἀκίνητον ἐν τῇ κόνῃ... Ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ κατέλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τέλους ὁ θάνατος... Ἐξέπνευσε δὲ ἡρέμα ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ κακούργου Δρογόνου.

Ἡ γαλέρα, ἐγκαταλειφθεῖσα, ἐπληρώθη ὕδατος, εἰσρεύσαντος διὰ μυρίων ὀπῶν.

Οἱ ναῦται, ὅσας καὶ ἂν κατέβαλλον προσπαθείας, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὴν σώσωσιν.

Ἡκούσθη βορβορύζουσα, ὡς ἀγγεῖον πληρούμενον... εἶτα ἐταλαντεύθη μικρὸν καὶ ἐβυθίσθη... Τὰ κύματα, ἅτινα εἶχον ἀνοιχθῇ ὅπως δεχθῶσιν αὐτὴν ἐν τοῖς κόλποις των, ἠνῶθησαν αὐθις ψιθυρίζοντα: Ἐβυθίσθη, ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῶ.

Πάντες ἐγένοντο ἄφαντοι, γενναῖοί τε καὶ δειλοί, δίκαιοι καὶ ἁμαρτωλοί...

Ἡ δόξα τοῦ ὠκεανοῦ ὑπερίσχυεν ἐν τῇ φρικιάσει τῆς νίκης.

Οὕτω τὸ ἐγκλημα ἀπεκρύβη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων. Ἄλλ' ὑπαγορευθὲν ἐν τῷ λυγμῷ τῆς ἀγωνίας καὶ γραφὲν διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἀθῶου, ἔμεινεν ἀνεξάλειπτον ἐν τῷ αἰωνίῳ βιβλίῳ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

ΙΔ'

Πρέπει κ' ἐγὼ νὰ κάνω σὰν ἐκεῖνον
Ποῦ παίζει τὴν κιθάρα καὶ τὸν ἥχο
Ἀλλάζει κάθε λίγο καὶ χτυπάει
Πότε τὴν μιά χορδὴ, πότε τὴν ἄλλη.
(ΟΡΦΑΝΟΣ Μαινόμενος).

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος!

Ἐν τῷ οἴστρῳ τοῦ θεῖου νοός του, ἐγίνωσκε νὰ μεταβάλλῃ τὰς χορδὰς τῆς ἀρπῆς καὶ νὰ χέῃ οὐρανίαν ἡδύτητα ἐπὶ τῶν ἀθανάτων ἐπῶν του.

Λαμπρός, ὡς ἡ Ἥρις: παιγνιώδης, ὡς ἡ χρυσαλλίς ἐν τῷ λειμῶνι: φαιδρός, ὡς ἡ προσαγόρευσις τῆς ἐρωμένης, εἶδε τὰ γήϊνα διὰ τοῦ φωτός τοῦ εὐτυχοῦς κράματος του, ἐξεμύζησε τὸ μέλι ἀπὸ τῶν ἀνθέων καί, ἡ ἀπέφυγεν ὀρμεμφύτως τὰ δηλητηριώδη φυτὰ, ἡ κατάρθωσε νὰ μεταβληθῶσι ταῦτα ἐπὶ τῶν χειλέων του εἰς γλυκυτάτους χυμούς!

Φεῦ! Ὅστις, στερούμενος τῶν παρηγοριῶν τῆς φαντασίας ἀπὸ τῆς κοιλίας τῆς μητρός του, ἐγκατελείφθη εἰς τὰς ἀγωνίας τοῦ κόσμου καὶ ἀναμνησκόμενος τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας δὲν εὐρίσκει μέρος, ἐνθα ὁ νοὺς αὐτοῦ ν' ἀναπαυθῇ χαίρων ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον στιγμὴν ὅστις τὸ πλεῖστον τῶν νυκτῶν τῆς ὥραίας νεότητός του διήλθε καθήμενος ἐπὶ τῶν τάφων, οἵτινες περικλείουσι τὰς ἀνθρωπίνους γενεάς, βεθυθισμένος ἐν τῇ μελέτῃ τῆς δυστυχίας καὶ τοῦ ἐγκλήματος — καὶ ἐθρήνησε διότι ἦτο ἀνθρώπος — καὶ ἐγέλασε διότι ἦτο θνητός — συναισθανόμενος δὲ ὅτι ἦτο ἐκ πηλοῦ, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἰλύος, ἐπικαλούμενος τὰ αἰώνια σκότη, ὅπως κρύψῃ ἐν αὐτοῖς τὸ αἶσχος του — ὅστις ἐγεννήθη τοιοῦτος, ἂς μὴ τολμήσῃ νὰ ἐκτείνῃ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἀρπῆς τῆς ἀρμονίας, διότι αἱ χορδαὶ αὐτῆς θὰ διαρραγῶσιν ὑπὸ τοὺς δακτύλους του — καὶ μόνον αἱ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἄλγους θὰ συνοδεύσωσι τὴν πένθιμον φωνὴν του.

Οὐχὶ δάφνη ποιητοῦ, ἀλλὰ κυπάριστος δάκρυσι ποτισθεῖσα θὰ ἦναι ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του στέφανος: τὰ μῖση τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἀμοιβή του: ἡ κατάρα, αἱ ἐπευφημῖαι του. Θὰ καταρασθῇ καὶ θὰ τὸν καταρασθῶσιν.

Ὁ ἀθῶαι ψυχαί, αἱ ἐνοπτριζόμεναι ἐν τῷ μειδιάματι τοῦ Αἰωνίου... σεῖς, αἵτινες ἐλκυσθεῖσαι ὑπὸ τῆς ἀγάπης χαίρετε ἐρχόμεναι εἰς τὴν ζωὴν καὶ πληρεῖς φαιδρότητας τείνετε πρὸς ἡμᾶς, ἡς οὐδέποτε θὰ ἰδῇτε τὸν ἥλιον, οὐδὲ προσέχετε εἰς τὴν ἀπὸ τῶν νῶτων ἀπειλοῦσαν ὑμᾶς θύελλαν, ζήσατε ἐν ταῖς μακαρίαις πλάναις χρόνου, ὅστις παρέρχεται, καὶ μὴ ρίψετε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν σελίδων τούτων, μὴ θίξετε αὐτάς, διότι σταῖζουσιν αἱμα!

Ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας μου κατεστράφη, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ καταστρέψω καὶ τὴν ὑμετέραν.

Ἀφίσатέ με μόνον ἐν ταῖς βασάνοις μου.

Τί θὰ ἠδυνάμην νὰ δώσω ὑμῖν ἀντὶ τῆς ἀπολεσθείσης χαρᾶς;

Τὴν ἐπιστήμην;

Ὁ Ἀδὰμ ἔφαγε τὸν ὀλέθριον καρπὸν καὶ ἔμαθεν ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ.

Ἴδου ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἀνθρώπου!

Πτωχὲ ἔμψυχε πηλέ, πόσον πικραὶ εἶναι αἱ ἡμέραι, ἂς διέρχῃσαι ἐπὶ τοῦ ἀψύχου!

Καὶ ἡ Ἰόλη;

Ἐβαδίζε βραδέως ἐν ταῖς δενδροστοιχίαις τοῦ κήπου. Ἡ μία τῶν χειρῶν τῆς ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, ἡ ἄλλη ἐκρέματο ἀκίνητος.

1. Ἐννοεῖ τὸν Ἀρίστον.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο λευκώτατον, ὡς ὁ καλύπτων τὰ στήθη της παρθενικὸς πέπλος... ἀλλὰ μόνον λευκώτατον...

Παναγία Παρθένε!... Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο στιλπνοί, ὡς ὕαλος: τὰ βλέφαρά της, ἀκίνητα — καὶ ἡ ἀκίνησις των διήρκει τόσον πολὺ, ὥστε πᾶς ὁ βλέπων αὐτὰ ἐθαύμαζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μένωσι τόσον καιρὸν ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ ἐκείνῃ... αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν της ἦσαν θοαί.

Τί παρετήρει τόσον ἀτενῶς, ἡ δυστυχής;

Οὐδὲν τῶν γηίνων.

Αἱ λειτουργίαι τῶν ὀφθαλμῶν της θὰ ἐφαίνοντο νεκραί, ἡ διακοπεῖσαι, ἂν μὴ δάκρυ τι σχηματιζόμενον βαθμηδὸν ἐν τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῶν κοιλώματι ἔρρεεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της, μάρτυς οἶονε τῆς λύπης, ἣν ἡ ψυχὴ της δὲν ἠδύνατο νὰ χωρήσῃ.

Ἡκολούθουν αὐτὴν μακρόθεν καὶ μετὰ προφυλάξεως ἡ Γισμόνδῃ καὶ ἡ βασίλισσα Ἐλένη...

Ἡ δυστυχής!

Ὅτε ἔμαθε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ρογήρου, ἔπεσε λιπόθυμος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μητρός της καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν ἐν τῇ καταστάσει, ἣν περιεγράφαμεν ἀνωθι.

Ἐνόμισεν ὅτι εἶχον ἀκούσῃ τὴν ἐρωτικὴν συνδιάλεξιν των καὶ ἐφοβήθη ὅτι τὸν ἐφόνευσαν. Ὁ δὲ ἀσθενὴς αὐτῆς ἐγκέφαλος ὑπέκυψεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἄλγους.

Καὶ ὅτε μὲν διήρχοντο τοῦ νοός της μυρίαι ἀσυνάρτητοι ἀναμνήσεις, εἰς οὐδεμίαν τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ἐπιμείνῃ... καὶ αἵτινες, διαδεχόμεναι ταχύτατα ἀλλήλας, ἐπέφερον εἰς αὐτὴν σκοτοδίνην καὶ ἀνίαν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην, ἣν αἰσθάνεται ὁ θέλων νὰ συγκρατήσῃ ἐν τῇ χειρὶ του πράγμα τι ὀλισθαίνον καὶ δὲν κατορθοῦ τοῦτο, ὅσους καὶ ἂν καταβάλλῃ ἀγῶνας: ὅτε δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ὅσα ἐφαντάζετο συνετελοῦντο ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τότε ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, ἡ ἠκολούθει ἄλλην ὁδόν... ἀλλ' ὅ, τι δῆποτε καὶ ἂν ἐπραττεν, δὲν κατάρθου ν' ἀποφύγῃ τὰς φαντασιοκοπίας της... Συνέβαιεν αὐτῇ ὅ, τι συμβαίνει ἡμῖν, ὅτε πιέζοντες τὴν καρδίαν ἐπὶ τῆς κλίνης βλέπομεν καθ' ὕπνους ὅτι διωκόμεθα ὑπὸ τινος δαίμονος καὶ φεύγομεν δρομαίως... αἰφνης δὲ πίπτομεν κατὰ γῆς... προσπαθοῦμεν νὰ ἐγερθῶμεν, ἀλλὰ τὰ μέλη ἡμῶν εἶναι ἐκ μολύβδου...

Ἐν τούτοις, κατορθοῦμεν νὰ ἐγερθῶμεν ἐπὶ τῶν γονάτων... καὶ ἐξακολουθοῦμεν φεύγοντες τετραποδητί... ἀχρις οὐ ἀπολέσωμεν τὰς δυνάμεις... καὶ μείνωμεν ἀκίνητοι ὡς λίθοι... Καὶ τότε αἰσθανόμεθα ἐπὶ τῶν νῶτων τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων, τὴν φλέγουσαν πνοὴν καὶ τοὺς ὀνυχας τοῦ καταχονίου τέρατος...

Ἡ φύσις δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τοιαύτην βάσανον... Ὅθεν ἐξυπνώμεν ἔντρομοι, καθίδροι... καὶ ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας πειθόμεθα ὅτι ἦτο ὄνειρον, καὶ τότε στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξέρχεται τοῦ στήθους ἡμῶν.

Διὰ τὴν Ἰόλην, τὸ παρελθὸν ἦτο ὁμί-
χλη· τὸ μέλλον, σκότος· οὐδὲν δὲ συνή-
νου τὰ δύο ταῦτα.

Αἱ ἰδέαι τῆς ὁμοιάζον πρὸς τὰ νέφη
τοῦ Οὐρανοῦ, αἵτινα ὠθούμενα ὑπὸ τῆς
μανίας δύο ἐναντίων ἀνέμων, ὅτε μὲν ἀ-
πομακρύνονται, ὅτε δὲ συγκρούονται πρὸς
ἄλληλα μεθ' ὁρμῆς.

Καὶ ἡ ἐκ τῆς συγκρούσεως ταύτης προ-
ερχομένη θύελλα δὲν εἶναι φοβερωτέρα
ἐκείνης, ἥτις ἐμαίνεται ἐν τῇ ἐγκεφάλῳ τῆς
δυστυχοῦς Ἰόλης.

Τί ἐπραττε τότε ἡ ψυχὴ, ἡ βασίλισσα
αὕτη τῶν ἀνθρωπίνων συναισθημάτων;
Διατί ἔμενεν ἔτι ἐν τῇ πλάσματι ἐκείνῃ,
ὅπερ εἶχε καταστῆ ἀντικείμενον θρήνου
καὶ γέλωτος;

Διετῆρει ἄρα γε τὴν διαύγειάν της, ἥ
εἶχεν ὑποκύψῃ καὶ αὕτη εἰς τὴν διατάρα-
ξιν, ἥτις κατεῖχε τὸ σῶμα, ἐν ᾗ ἐξηκο-
λούθει διαμύνουσα; Δὲν ᾔθελεν ἡ δὲν ἡ-
δύνατο ν' ἀναλάβῃ τὸ ἐπὶ τῶν ἐπαναστα-
τησάντων ὀργάνων κράτος της; Διατί
ὑπερτέρα οὕσα τοῦ πηλοῦ, μεθ' οὗ εἶναι
ἠνωμένη, ὑποβάλλεται εἰς πάσας, αὐτοῦ
τὰς ἀλλοιώσεις;

Ἡ ἐπιστήμη δὲν κατάρθωσεν ἔτι, οὐδ'
ἴσως θὰ κατάρθωσιν ποτέ, ν' ἀποκαλύψῃ
τοιαῦτα μυστήρια. . . ἄλλ' ὁ οἶκος στε-
νάζει πρὸ πολλοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ
τούτου τῆς δυστυχοῦς ἡμῶν γενεᾶς.

Καὶ ὅμως, ἡ δυστυχὴς ἦτο ὠραία ἔτι!
. . . Περιεφέρετο τὴν νύκτα θελκτικῇ, ὡς
ἡ σελήνη ἐπὶ τοῦ στερεώματος, ὅτε ὁ ὀ-
δοιπόρος ἀποφεύγων τοὺς κινδύνους τῆς
ὁδοῦ ἀφικνεῖται σῶος καὶ ἀβλαβὴς ἐν τῇ
οἰκῇ του, ἱστάμενος δ' ἐπὶ τῆς φλίας εὐ-
λογεῖ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην ἁκτῖνα.

Καίπερ μεταβάλλουσα συχνάκις ὁδόν,
κατηυθύνετο πρὸς ὀρισμένον τι μέρος.

Ἄν προσέκρουεν εἰς οἰονδήποτε ἀντι-
κείμενον, ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο πρόσκομμα
ἀνυπερβλήτον καὶ καταλαμβανομένη ὑπὸ
μανίας ἐλάμβανεν ἄλλην ὁδόν. Ἄν κατὰ
τύχην εὗρισκε πανταχοῦ προσκόμματα,
καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠδύνατο νὰ προ-
χωρήσῃ ἐλευθέρως, θ' ἀπέθνησκε βεβαίως.

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅ-
που τὴν προηγουμένην νύκτα εἶχεν εὖρη
αὐτὴν ἡ μήτηρ της. Ἔστη ἐπὶ τινὰς
στιγμάς, εἰτα ἐγονυπέτησε καὶ παρετή-
ρησε περίξ μή τις κατεσκόπευεν αὐτήν.
Πεισθεῖσα ὅτι οὐδεὶς ἦτο, ἔκλαυσε, μεθ' ὃ
ἐσχημάτισε σωρὸν ἐκ χώματος, εἰτα ἐξα-
γαγοῦσα τοῦ κόλπου της σταυρὸν μετὰ
πολυτίμων λίθων ἐνέπηξεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ
σωροῦ. . .

Ω! ἡ δέησις τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης,
ἥτις ἐστέναζεν ἐκεῖ συνάπτουσα τὰς χεῖ-
ρας, ἦτο θερμοτάτη καὶ ἀξία νὰ εἰσα-
κουσθῇ!

Ἐπὶ τέλους, ἠγέρθη καὶ ἐφάνη θέλουσα
νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἡ βασίλισσα Ἐλένη ἔδραμε πρὸς αὐ-
τήν, κατεχομένη ὑπὸ αἰσθήματος, ὅπερ
μόνον μήτηρ—ἀνρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς
ἱστορίας ταύτης—δύναται νὰ φαντασθῇ,
διότι τὰς τοιαύτας βασιάνους δύναται τις
νὰ αἰσθανθῇ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ νὰ περιγράψῃ.

— Καλῶς ἦλθεν, εἶπεν ἡ βασίλισσα,
ἰδοῦσα τὴν θυγατέρα της προβάλλουσιν
ἀπὸ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης. Καλῶς ἦλ-
θεν ἡ κόρη τῆς ἀγάπης μου.

Καὶ ἔδραμεν ὅπως συναντήσῃ αὐτήν
καὶ τὴν ἡσπάσθῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Ποῦ ἦσο ἕως τώρα! . . Σὲ ἐκάλεσα
τοσάκις καὶ δὲν ἀπεκρίθης;

— Ἀπέθανε!

— Ποῖος;

— Ἐκεῖνος.

— Τὸ ὄνομά του;

Ἡ Ἰόλη δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀ! κόρη μου! . . . πότε θὰ παύ-
σης σπαράττουσα τὴν καρδίαν τῆς πτω-
χῆς σου μητρός; Τί σοῦ ἔκαμα διὰ νὰ
μὲ ἀνταμείβῃς τοιουτοτρόπως; Δὲν σὲ
ἔφερα ἐννέα μῆνας ἐν τῇ κοιλίᾳ μου; Δὲν
σὲ ἔθρεψα μὲ τὸ γάλα μου; Δὲν ἡσύχα-
σα τὰ δάκρυά σου, ὅταν ἦσο μικρά; Εἰ-
πέ μου τί ἔχεις καὶ θὰ πράξῃς τὸ κατὰ
δύναμιν πρὸς χάριν σου. Πᾶν ὅ,τι θέλεις,
ἀρκεῖ νὰ μὴ σὲ βλέπω δυστυχῇ. Ποῖος θὰ
σὲ ἀγαπήσῃ περισσότερον ἀπὸ τὴν μητέρα
σου;

Ἡ Ἰόλη ἐσιώπα.

— Θέλεις τὸν θάνατόν μου, τὸ βλέπω.
Ἀχάριστη! Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ
ἐγίνετο τὸσον ἀνάσθητος; . . . Ποῖος θὰ
τὸ ἐφαντάζετο; Ἀλλοτε ἦσο φιλόφρων-
πος, δειλὴ, προσηνὴς. . . καὶ τώρα πῶς
μετεβλήθης! . . . Ἐξ αἰτίας σου φθίνου-
σιν ἐν τῇ θλίψει αἱ ὀλίγαι ἡμέραι, τὰς ὁ-
ποίας μοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. . . σύ μοῦ τὰς
ἀφαιρεῖς. . . σύ. . . ἀλλὰ δὲν θὰ καταρα-
σθῶ ποτέ τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς σου.

— Ἐγὼ τὴν κατηράσθην.

— Τὴν κατηράσθης! . . . Λοιπὸν ἐτε-
λείωσε δι' ἐμέ. . . Δὲν πρέπει νὰ σοῦ δείξω
πλέον τὸ πρόσωπόν μου. . . Συγχώρησόν
μοι τὸ ἀκούσιον ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον ἔ-
πραξα, δώσασα εἰς σὲ τὴν ζωὴν. . . κα-
θὼς ἐγὼ σοὶ συγχωρῶ τὸ ἐκ προμελέτης
ἁμάρτημα, τὸ ὁποῖον ἔπραξας καταρα-
σθεῖσα αὐτήν. . . Ἐκεῖ εἰς τὰ δωμάτιά
μου, κεκρυμμένη καὶ οὐδένα βλέπουσα,
θὰ ἀφίσω τὴν πείναν νὰ καταστρέψῃ σῶ-
μα, τὸ ὁποῖον ἐγέννησε τέκνα δυστυχῇ.
Οὔτε δάκρυ, οὔτε δέησιν θέλω ἀπὸ σέ
. . . οὔτε μοὶ τὰ ὀφείλεις, διότι μισεῖς
ὅ,τι ἡ φύσις ἔθεσεν ὡς δεσμὸν ἀγάπης
μεταξὺ μητρός καὶ θυγατρὸς. . . Ἀλλά,
κόρη μου. . . σὲ ἐξορκίζω εἰς τὰς θλίψεις,
τὰς ὁποίας μὲ ἔκαμες νὰ ὑποφέρω, εἰς
τὰς παρελθούσας βασιάνους μου, καὶ εἰς
τὰς παρούσας ἔτι. . . μὴν ἔλθῃς εἰς τὸ
μνημά μου νὰ μὲ ἐλέγξῃς διὰ τὴν ζωὴν,
τὴν ὁποίαν σοῦ ἔδωσα. . . ἀφισέ με τοῦ-
λάχιστον ἐκεῖ ν' ἀναπαυθῶ. . . ὅστουν ἐκ
τῶν ὁστέων μου, μὴ μὲ καταδιώξῃς καὶ
ἐν αὐτοῖς τοῖς κόλποις τῆς αἰωνιότητος.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ βασίλισσα ἀπε-
μακρύνθη, ἡ δὲ Ἰόλη, ὑπὸ φοβερῶν συν-
ταρασσομένη σπασμῶν, ἐξέτεινε τοὺς βρα-
χίονας, τὰς πυγμὰς ἔχουσα συνεσφιγμέ-
νας, καὶ ἐτανύσθη, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀ-
κρας τῶν ποδῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, διασταλέντες φρικῶ-

δῶς, δὲν εἶχον πλέον κόρας, διότι αὐταὶ
εἶχον ἀποσυρθῇ ὑπὸ τὰ βλέφαρα.

Δίκτυόν τι φλεβῶν ἐφαινετο μόνον,
προκῦψαν ὡς ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν κατέβα-
λεν.

Ἦθελε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν μητέρα της,
ἀλλ' οἱ λόγοι δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐξέλ-
θωσι πλήρεις τοῦ ἐξωδημένου λάρυγγός
της.

Μόλις καὶ μετὰ βίας ἐξῆλθεν ἡχος ὀ-
μοιος πρὸς λυγμόν.

Ἡ βασίλισσα δὲν ἐνόησε τὸν ἦχον ἐ-
κείνον καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ἡ Ἰόλη, ἀπελπισθεῖσα ὅτι θὰ κατάρ-
θου νὰ γίνῃ καταληπτὴ διὰ τῆς φω-
νῆς, προσέδραμεν εἰς τὰς χεῖρας. . .
Ἀλλ' ἂν κατάρθωσιν νὰ ἐκτείνῃ τοὺς βρα-
χίονας, δὲν ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ καὶ τοὺς
δακτύλους, ποιούσα τὸ κίνημα τῆς προσ-
κλήσεως, διότι οἱ σπασμοὶ κατεῖχον αὐ-
τοὺς τὸσον ἰσχυρῶς συνεσφιγμένους, ὥστε
οἱ ὀνυχες εἶχον βυθισθῇ κατὰ τὸ ἡμισυ
ἐν τῇ παλάμῃ. . .

Ἀπεπειράθη αὐτὴς διὰ τῆς φωνῆς,
ἀλλ' αὕτη ἀπεκρούσθη τὸσον βιαίως πρὸς
τὸ στήθος, ὥστε ἐξῆλθε πεπνιγμένη, ὡς
ὠρυγὴ ἀγρίου θηρίου, ἥ ὡς τριγμός θραυ-
σθέντος ἀντικειμένου.

Ἡ ἔντασις τῶν νεύρων ἐχαλαρώθη. . . τὰ
βλέφαρά της ἐκλείσθησαν. . . καὶ ἡ Γι-
σμόνδῃ ἐδέχθη τὴν δυστυχὴ νεάνίδα ἀναι-
σθητον ἐν ταῖς ἀγκάλαις της.

Μετὰ μακρὰν ὁδόν, ὁ Ρογήρος, ἀκο-
λουθῶν τὸν πιστὸν αὐτοῦ ὀδηγόν, ἔφθα-
σεν εἰς τὸν οἶκον, ἔνθα ἔμελλε νὰ φιλοξε-
νηθῇ, διότι, ὡς τὰ πλοῖα τοῦ Ἀχιλλέως
καὶ τοῦ Αἴαντος—κατὰ τὴν μαρτυρίαν
τοῦ Ὀμήρου—καὶ αἱ καλύβαι τοῦ Δρεγ-
γότου καὶ τοῦ Γίνου ἀπείχον λίαν ἀλλή-
λων, κείμεναι, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γεν-
ναιότητος τῶν κυρίων των, εἰς τὰς ἐσχα-
τίας τοῦ ληστοχωρίου.

Καὶ πράγματι, οἱ δύο ἐκεῖνοι περιε-
φρόνουν τοὺς κινδύνους· ὁ μὲν πρῶτος ἔ-
νεκα τῆς περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ ἀδιαφο-
ρίας του, ἥτις ἀπετέλει τὸ κύριον γνώ-
ρισμα τοῦ χαρακτῆρός του· ὁ δὲ δεύτερος,
ἐνεκα τῆς ἡρεμίας ἐκείνης, ἥτις συνοδεύει
συνήθως τὰς ἀληθῶς μεγάλας ψυχὰς.

Εἰσῆλθον.

Ὁ Γίνος, ἀφοῦ ἤναψε τὸ πῦρ, ἐπλησί-
ασεν εἰς τὸν Ρογήρον, ὅπως βοηθήσῃ αὐ-
τὸν νὰ ἐκδυθῇ τὴν πανοπλίαν του.

Οὗτος ἠρνεῖτο, αἰδούμενος· ἀλλ' ἐνέ-
δωκεν ἐπὶ τέλους εἰς τὴν εὐγενῇ ἐπιμο-
νῇ τοῦ φιλοξενούντος αὐτόν. Ὁ Γίνος,
ἐκδύων αὐτόν, παρετήρει προσεκτικῶς τὴν
πανοπλίαν του, καὶ μέρος αὐτῆς ἐπῆρει,
μέρος δὲ ὄχι, καταδεικνύων τὰ ἐν αὐτῇ
ἐλαττώματα καὶ δεικνύων λεπτοτάτην
γνώσιν καὶ μεγίστην ἐμπειρίαν. Ὁ Ρογή-
ρος, παρατηρῶν τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύ-
βης, εἶδε μακρὰν λόγχην, ἥτις οὕσα ὑψη-
λοτέρα τοῦ τοῖχου ἦτο τοποθετημένη
διαγωνίως. Θαυμάσας δὲ λίαν ἐπὶ τῇ πά-
χει τῆς λόγχης ἐκείνης καὶ ἐπιθυμῶν νὰ
μάθῃ, εἶπε:

— Φιλοφρονέστατε ξενοδόχε μου, εἰ-

πέτε μου, παρακαλῶ, μὴ ἦναι ἡ λόγχη τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου αὐτὴ τὴν ὁποίαν φυλάσσετε σεῖς ;

— Ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἐν Ἰταλίᾳ, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν νεότητά του, τὴν μετεχειρίζετο, ὡς ὁ ποιμὴν μεταχειρίζεται τὸν καλαύροπα. Μὲ αὐτὴν ἐθρίαμβευσεν εἰς πολλοὺς ἀγῶνας καὶ κατέρριψε πολλοὺς ἵπποτας ἐν ταῖς μάχαις. Αὕτη δὲ μόνη μοῦ ἔμεινεν ἐκ τῆς κληρονομίας τῶν πατέρων μου. . . Εἶναι ἡ λόγχη τοῦ πατρός μου. . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἔπαλλον αὐτήν. . . Καὶ ἐγὼ ποτὲ ἔπαλλον αὐτήν. . . ἀλλὰ τώρα ἤρχισε νὰ καθίσταται βαρεῖα διὰ τὰ ἐξησθενημένα μέλη μου.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ ! . . ἐξησθενημένα ! . . Νομίζω ὅτι δὲν ἐπεράσετε ἀκόμη τὰ σαράντα.

— Μήπως οἱ χρόνοι μόνον ἐξασθενίζουν τὸν ἄνθρωπον ;

— Εἶναι ἀληθές . . ἀλλὰ, παρακαλῶ, διατί εἶναι σκεπασμένη μὲ τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πανίον ;

— Διὰ νὰ διατηρηθῇ ἐρυθρὸν τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον τώρα τόσα χρόνια μένει ἐκεῖ πηκτόν :

Τότε ἠκούσθη θρηνῶδης ὁ μεμακρυσμένος ἤχος κώδωνος, προσκαλοῦντος τοὺς Χριστιανοὺς ἵνα προσευχηθῶσιν, ὡς αὐτοῖς ἔθος, ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. Ὁ Γίνος ἤκουσεν ἐν θλίψει τὸν ἤχον ἐκεῖνον, ὡς τὴν ἀγγελίαν συντελεσθείσης συμφορᾶς, εἶτα εἶπε πρὸς τὸν Ρογήρον :

— Ἀνδρεῖς ἵπποτα, σὰς ζητῶ συγγνώμην, ἂν σὰς ἀφίνω μόνον δι' ὀλίγας στιγμὰς, διότι πρέπει νὰ κάμω τὴν προσευχήν μου.

— Τί ! καὶ ἔχετε διατί νὰ προσευχηθῇτε καὶ νὰ εὐχαριστήσετε τὸν Θεόν ;

— Ἐγὼ δὲν ζητῶ τίποτε δι' ἐμέ. Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν μοῦ συμβῇ, εἴτε εὐχάριστον, εἴτε δυσάρεστον, κλίνω τὴν κεφαλὴν ἐν ὑπομονῇ, ἀλλὰ δέομαι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τῶν νεκρῶν μου.

— Καὶ πιστεύετε ὅτι δύναται νὰ τοὺς ὠφελῇ ἡ δέησις τῶν ζώντων ;

— Τὸ πιστεύω. Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τοὺς ὠφελῇ, χρησιμεύει διὰ νὰ ἐνθυμούμαι. Πατέρα, τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν διὰ προδοσίας, πρέπει νὰ τὸν ἐνθυμῇται τις τοῦλάχιστον μίαν φορὰν καθ' ἑκάστην.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Θὰ προσευχηθῶ καὶ ἐγὼ μαζὶ σας, ἀγκαλὰ καὶ διὰ νὰ ἐνθυμούμαι τὸν θάνατον τοῦ πατρός μου, δὲν νομίζω ἀναγκαίαν τὴν προσευχήν μου.

— Καὶ σεῖς ἀκόμη κλαίετε αὐτὸν νεκρόν ;

— Καὶ φονευθέντα διὰ τῶν μεγαλειτέρων βασάνων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἐφεύρῃ τὸ καταχθόνιον πνεῦμα.

— Ἐκ βαθέων ἐκέκραξά σοι . . εἶπεν ὁ Γίνος, γονυπετήσας ἐνώπιον ἱερᾶς εἰκόνης, καὶ ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ προσηυχῆθη θερμῶς ἐπὶ πολὺ, ἔχων τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Ἡ σκέψις αὕτη εἶναι φιλοσοφικὴ τάτη. ἀπεκρίνατο ἡ Στέβαρτ, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, οὐδέποτε θὰ νηύχομην νὰ βελτιωθῇ ἡ θέσις μου, τὸσον ἡ παρούσα εἶναι εὐχάριστος. Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσῃτε ἡμέραν τινὰ τὸν ἄνδρα, ὃν μέλλετε νὰ ἀγαπήσῃτε. Καὶ τότε, προσφιλὴς μοι Σάρρα, προσέχετε καλῶς, διότι δὲν θὰ ἀγαπήσῃτε ὀλίγον.

— Θὰ ἴδωμεν !

Καὶ καθεζομένη πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ἡ ἀμέριμος Σάρρα ἤρχετο μέλπουσα τοὺς ρεμβώδεις λόγους τῆς τρυφερᾶς Μαργαρίτας, μεταβάλλουσα αὐτοὺς κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ἦθελον πολὺ νὰ μάθω ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ νέος ; ἄρα μέγας τις δεσπότης καὶ πῶς εἶναι τὸ ὄνομά του ;

Εἶτα αἰφνης ἐγειρομένη :

— Ἀγῶμεν ν' ἀναπνεύσωμεν καθαρὸν ἀέρα, Στέβαρτ ! μοι προξενεῖτε κεφαλαγίαν δι' ὅλων αὐτῶν τῶν ὄνειροπολημάτων σας, εἰσθε πολὺ αἰσθηματικὴ, ἀγαπητή μοι, εἰμαι βεβαία ὅτι ἄλλοτε πρέπει νὰ ἐνεπνεύσατε πάθῃ !

Ἡ κυρία Στέβαρτ ἤρρυθρία αἰδημόνως, γενομένης τῆς συνήθους ἐρυθρᾶς μορφῆς τῆς καταπορφυροῦ.

Πρὸ τεσσάρων ἡδὴ ἐτῶν αἱ δύο γυναῖκες ἦγον τὸν νομαδικὸν τοῦτον τόσφ τῇ Σάρρᾳ ἀρεστὸν βίον, ὅτε μὲν ἐν βαγονίῳ, ὅτε δὲ ἐν πλοίῳ ἢ ἐν ὀχήματι, μεταβαίνοντες ἐκ βορρᾶ πρὸς μεσημβρίαν, ἀπὸ ξενοδοχείων εἰς ἐπαύλεις, σύρουσαι μετ' ἐαυτῶν μαρσύπια, σάκκους, μανδύας, τηλεσκοπία, οὐδέποτε ἔχουσαι ὠρισμένην καὶ μόνιμον κατοικίαν.

Τελευταῖος σταθμὸς ἦτο ἡ Νεάπολις. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἡ Σάρρα ἠσθάνθη τὸν ἐκ τῶν περιοδεϊῶν τούτων κάματον.

Ἐῦρεν εἰς Σορρέντον μέγαρόν τι κεκρυμμένον ἐν τῇ χλῳῇ, ὅπερ τῇ ἐξήγειρεν ἰδέας διαρκοῦς διαμονῆς. Ἐπὶ τοῦ ἐκ ροδόχροος μαρμαρίου δρυφράκτου περιβαλλομένου δώματος, ἀκούσασα, ἐσπέραν τινα τοῦ Φεβρουαρίου, τῶν πτηνῶν ἀδόντων ἐπὶ τῶν ἡνθισμένων δένδρων, ἡ Σάρρα κατελήφθη ἀκουσίως ὑπὲρ ἀσυνήθους χαυνώσεως. Ἐμεινεν ἐπὶ ὅλας ὥρας, σύννους ἀπέναντι τοῦ κόλπου. θεωμένη ἀτενῶς, τὰ ἐρυθρὰ καὶ λευκὰ ἱστία τῶν balancelles¹ καὶ τῶν speronares² διερχομένων ἐπὶ τῆς βαθυκυανοῦ θαλάσσης, ταχέως καὶ ἐλαφρῶς ὡς πτέρυγες πτηνῶν. Μακρόθεν, τὰ κύματα ἐλεύχαινον λούοντα τὸν βράχον τοῦ Capri καὶ ἐν τῷ διαφανέ-

1. Πλοίαρια τῆς Νεάπολεως ; μόνον ἐν μέγα ἱστίον ἔχοντα Σ. Μ.

2. Μελιταῖαι ὀλκάδες. Σ. Μ.

στάτῳ οὐρανῷ, τὸ βλέμμα ἔχανετο, ρεμβόν, ἀόριστον. Ἡ νεανὶς ἐξηπλωμένη ἐν τινὶ ἀνακλίντρῳ ἔμενεν ἐπὶ ὅλας ἡμέρας ἄφωνος καὶ ρεμβώδης. Ἡ Στέβαρτ, ἐκπληκτος, βλέπουσα τὴν σιγὴν ταύτην ἀνεγίνωσκε τὴν Ἀποθήκην τῶν Γνώσεων, τὸ προσφιλὲς αὐτῇ βιβλίον μὴ προφέρουσα λέξιν. Ἐσπέραν τινὰ ἡ Σάρρα εἶπε τοὺς ἐπομένους λόγους ἡμιφώνως :

— Ὁ βίος εἶναι εὐχάριστος ἐνταῦθα ἂς ἀγοράσωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν ταύτην καὶ ἂς ἐγκαταστήσωμεν.

Ἡ Στέβαρτ, ἥτις δὲν ἐξεπλήττετο εὐχερῶς, ἀπώλεσεν ἅπαν τὸ φλέγμα τῆς ἡγέρθη μετὰ ζωηρότητος καὶ προσήλθε τῇ νεανίδι, ἵνα ἴδῃ ἂν ἦτο ἔξυπνος. Ἡ Σάρρα εἶχε μὲν τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς ἀνεωγμένους, ἀλλ' ἦτο ἀναμφισβήτητον ὅτι τὸ πνεῦμά της καθυῦδεν. Ἡ γραῖα ἐξήταξεν ἐαυτὴν μετ' ἀγωνίας ἵνα μάθῃ τί τὸ δυνάμενον νὰ μεταβάλῃ τὸσον ἀποτόμως τὰς ιδέας τῆς λαίδου. Ὁ δοννορ. Ἐπειδὴ ἀπέλαυνεν ἐξαιρέτου ὑγείας διελογίσθη ὅτι ἴσως ὠραῖός τις εὐγενὴς νεαπολιτανὸς ἔθιξε τὴν καρδίαν της. Ἐρρίψεν ἐταστικὸν βλέμμα ἐπ' αὐτῆς, δι' οὗ ὅμως οὐδόλως διεφωτίσθη. Ἡ τῆς Σάρρας κατὰστασις ἔδεινουντο ὁσημέραι. Καταλιποῦσα τὴν εὐφρόσυνον μουσικὴν τῶν opérettes, ἣν ἔμελεπε μετὰ τόσης τέχνης καὶ χάριτος, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ποιημάτων, ὧν ἐπρομηθεύθη ὀλοκλήρους συλλογὰς.

Ἀκριβῶς κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀφίκετο εἰς Νεάπολιν ὁ Βλινὺ ἐπιβάνων τῆς θαλαμηγοῦ του. Εἶχε συναντήσῃ τὴν μίς Σάρραν ἐπὶ τῆς Chiaia ἀγοράζουσαν ἐν σχήματι ὄφρων στρεπτοῦς (porte-ponheur) τῇ ἀνέφερε περὶ τῶν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας καὶ Γαλλίας περιοδευτικῶν σχεδίων του, ἅτινα ἀσμένως ἀπεδέχθη ἡ ὠραία Ἀγγλὶς συναινέσασα νὰ λάβῃ μέρος εἰς αὐτά.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνετράπησαν τὰ πάντα ἐν τῷ μεγάρῳ, ἐρρίπαντο φύρδην μίγδην εἰς τὸ βάθος σάκκων σπουδαῖοι συγγραφεῖς καὶ ἐλεγειακοὶ ποιηταί, πάντα ταῦτα ἐκπλήττοντα τὴν Στέβαρτ, ἥτις ὑπερείδετο ἐπὶ τῇ ἐπαναλήψει τῶν περιοδεϊῶν των καὶ τῇ ὑπερεκχειλιζούσῃ τῇ Σάρρας χαρᾷ.

— Ἀλλὰ, κόρη μου, τί εἴχετε ἐσχάτως ; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ καλὴ κυρία.

— Ἐγὼ, οὐδέν, ἤμην μελαγχολικὴ. Σήμερον εἰμαι φιδρά. Αἱ ἀντιθέσεις, Στέβαρτ, πάντοτε αἱ ἀντιθέσεις εἶναι ὁ νόμος τῆς ζωῆς, All right ! Ἐμπρός.

Ἀπάραντες διὰ τῆς ἀτμηλάτου θαλαμηγοῦ ἀφίκοντο εἰς Νίκαιαν, ἐνθα, κατὰ πρότασιν της, ἐδόθη ἐν τῷ πλοίῳ χορός, προσκληθέντων ὑπὸ τοῦ δουκὸς πάντων τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ πολεμικοῦ πλοίου Revanche τυχαίως ἐκεῖ ἐλλιμενισμένου, καὶ τινων οἰκειῶν αὐτῷ παρισινῶν κυρίων παρεπιδημούντων ἐν Νικαίᾳ. Ἡ γέφυρα ἦτο πολυτελέστατα κεκοσμημένη, φῶς ἡλεκτρικὸν ἀπλῆτως διαχεόμενον ἐχρωμάτιζεν ἄλλοκότως τὰ ἄπειρα ἄνθη καὶ φυτὰ, ἅτινα μετηνέχθησαν ἐκεῖ πρὸς σχη-